

[Niels Helveg Petersen.]

tik, og heri står der, at der vil blive fremsat et dagsordensforslag om bortvisning af studenter, og et sådant dagsordensforslag blev fremsat torsdag i folketinget, og bag forslaget står venstre, fremskridtspartiet, de konservative, centrum-demokraterne, det radikale venstre og kristeligt folkeparti.

Kristeligt folkepartis blad har som undertitel et berømt bibelcitat »Se, jeg gør alting nyt«, og det kan jo ikke nægtes, at det faktisk er det, der er sket med denne form for fremdateret historieforfalskning. Jeg forventer ikke nogen anden kommentar til det fra kristeligt folkepartis side, end at der er tale om en klar fejl og en beklagelse af det; det ville, synes jeg, være det mest klædelige.

Så skal jeg sige om de dagsordener, der foreligger, at vi er medforslagsstiller til den af hr. Ninn-Hansen foreslåede dagsorden og vil stemme for den. Den fastslår, at blokaderne må ophæves, og at regeringen skal drage omsorg derfor, og siger i øvrigt, at undervisningsministeren skal forhandle med lederne på universiteterne, hvilket turde være en selvfølgelig sag. Denne dagsorden mener jeg i situationen er rimelig og afbalanceret og indeholder den bedste mulighed for at føre til en hurtig afvikling af besættelserne.

Jens Møller (KrF):

Jeg skal med det samme beklage, hvad der står i Idépolitik om denne sag. Det, der er sket, er den situation, jeg tror mange journalister kender, når man kommer til dead-line og meget gerne ville vide, hvad der skete lidt senere, nemlig at man kan være fristet til at gætte. Her er der altså en journalist, der har været lidt for ivrig til at gætte og været uheldig at gætte forkert. Det siger jeg ikke for at retfærdiggøre, hvad der står, men for dermed at beklage, at det er kommet med.

Baggrunden for det, vi diskuterer her i dag, er jo spørgsmålet om demokratiet og demokratiet, der bliver angrebet med ulovlige midler, med udemokratiske midler, af forholdsvis små grupper af selvbestaltede samfundsrevsere. Så er det naturligt, at man stiller sig selv det spørgsmål: hvad skal man så gøre i den situation? Der tror jeg at man altid må være sig for to grøfter. Den ene grøft er den, at man selv forfalder til at bruge udemokratiske midler i kampen mod disse grupper, for hvis man gør

det, vil man jo indefra selv underminere det, man ønsker at forsvare.

På den anden side skal man være sig lige så fuldt for den anden grøft. Det er at føre en eftergiveness politik, hvor man gang på gang trækker sine frontlinjer tilbage i håb om, at de andre så vil opgive, for dér viser al erfaring, at det gør de ikke. De følger bare efter, og så kommer man alligevel før eller senere til det punkt, hvor man må sige stop. Man undgår altså ikke konfrontationen, man udsætter den blot, og derved vil man ofte opleve, at den kun bliver så meget alvorligere, så meget mere bitter.

I den nuværende situation mener jeg, at man har givet efter alt for længe. Det, der er sket, er jo aktioner, der har været med til at nedbryde det fagretlige system, og som derfor reelt har været et angreb på fagbevægelsen, på de goder, som fagbevægelsen gennem sit lange liv har været med til at skaffe danske arbejdere. Dermed er det reelt også et angreb på langt den største del af Danmarks arbejdere, der er fornuftige og kan se, at den slags aktioner ikke fører til noget godt. Man kan undre sig over, at man har hørt så lidt fra hr. Thomas Nielsen i denne sammenhæng.

Når den kommunistiske ordfører siger, at det her er en kamp for den brede befolkning, tror jeg nok, vi må konstatere, at kommunisternes brede befolkning er særdeles smal.

For det andet er det en svækkelse af respekten for landets love, hvilket også er særdeles risikabelt.

For det tredje specielt med hensyn til Berlingske Tidende er der tale om en begrænsning af ytringsfriheden, når man ikke tager hensyn til, om man gennem sine aktioner vil komme til at kvæle et af vore største, måske det største af vore dagblade og dermed dreje hele debatten på vores bladmarked.

For det fjerde har man specielt på universiteterne begrænset studiefriheden, den studiefrihed, som man i anden sammenhæng kæmper så hårdt for, og som da også er ganske væsentlig. Den har man begrænset derved, at man har hindret studerende i at passe deres studier og i at gå op til eksamen.

For det femte har man dermed også været med til at underminere demokratiet på vore læreanstalter. Det, der er sket, er jo noget, der kan se mærkeligt ud for mange andre mennesker, nemlig at det demokrati, der har været